УВАГА, ЦЕЙ ТВІР РАДИМО ЧИТАТИ ТІЛЬКИ ДЛЯ 18+ АУДИТОРІЇ

МИ ВАС ПОПЕРЕДИЛИ ;)

Фредерік Бегбеде

Історійки під екстезі

Переклад М. О. Ілляшенка та О. М. Ногіної

Присвячую Дельфін

На прізвище Валлетт,

Яка живе на Мазаріні

Й займає 3 7-й кабінет.

Літня ніч добігає кінця: молода жінка відіслала всіх прислужників. От-от настане день. На небі лишилась єдина велика зірка, що застигла прямісінько над Ейфелевою вежею; на околицях ночі займається світанок.

Ален-Фурньє, 8 червня 1913 року

ОПОВІЩЕННЯ

У вісімдесятих роках у середовищі сновид-опівночників з'явився новий наркотик: MDMA, так званий "екстезі". Ця "пігулка кохання" спричиняла дивний ефект: приступи жару,

поривання танцювати всю ніч під техно, потребу когось пестити, скреготати зубами, прискорене зневоднення організму, екзистенціальну нудьгу, спроби самогубства, пропозиції шлюбу. Це був сильний наркотик, який давав відчуття злетів та падінь, як на американських гірках чи в оповіданнях деяких американських письменників. Автор цієї книги його більше не вживає і навіть пробувати не радить читачам: не тільки тому, що вживання екстезі заборонено законом, [4] але й тому, що цей наркотик руйнує мозок, про що і свідчить ця збірка текстів, написаних під його впливом. Зрештою, невже нам потрібні якісь пігулки, аби розповісти про своє життя невідомим людям? Чи не для цього існує література?

Ф.Б.

Сплін в аеропорту Руассі-Шарль де Голль

Ти ковтнула? Ти ковтнула? Тиковтнулати-ковтнулатиковтнула? Хто ви? Чому ми розмовляємо удвох сантиметрах одне від одного, обличчям до обличчя? Ви точно читали мою останню книгу? Ви впевнені, що я не СПЛЮ? Хіба можливо мати такий чарівний рожевий ротик? Хіба є СЕНС у тому, щоб бути такою гарненькою, мати 21 рочок і топ розміром XXXS? Чи усвідомлюєте ви небезпеку, на яку наражаєтесь, схвально дивлячись на мене такими синіми очима?

Чому я пітнію свою долоню у вашій? Чому ваші коліна надихають мене на вигадування нових перехідних дієслів? І зрештою, [6] котра година? Скажіть, як тебе звати? Чи хочете ти зі мною побратися? Не могла б ти мені сказати, де ми знаходимося цієї миті? Що за біса ти сунула під наші язики? Чому ці лазерні промені ріжуть пелену вологого повітря? Для кого ці величезні бутлі шампанського, що свистять над нашими головами? Скільки часу має пройти, аби ми почали шкодувати, що з'явилися у цьому світі? Ти знаєш, у тебе чарівні очі, ти

знаєш? Чому ви плачете? Коли ж ти мене поцілуєш? Хочете ще горілки? Коли ж ми поцілуємося знову? Чому більше не танцюєте? Хто всі ці люди? Твої друзі чи мої вороги? Не хочеш зняти свій светр, прошу вас? Скільки дітей ти хочеш? Які ваші улюблені імена?

Що будемо робити? А якщо вийти і ковтнути свіжого повітря? Ми вже вийшли? Підемо до тебе чи до мене? Може, я викличу [7] таксі? Ти хочеш йти пішки? А навіщо нам Єлисейські Поля? Що за дурість — зняти мокасини, аби телющитися по асфальту? Може, підігріємо ложечку на Вічному вогні могили Невідомого солдата? У тебе є дружок? Чому я думаю про те саме, що й ти? Ти знаєш багатьох людей, які промовляють ті самі слова одночасно? Чому цей мент на нас витріщився? Чому всі ці машини кружляють навколо Тріумфальної Арки? Чому вони не вертають додому? А ми? Чому ми не повертаємось до себе? Скільки часу ми стирчимо тут, на площі Етуаль, цілуємося при двох градусах замість того, щоб кохатися в ліжку, як усі нормальні люди?

Ти вважаєш, ми добре зробили, що поцупили його кепі? Ти переконана, що поліцейські бігають повільніше за нас? Це твій байк? Ти впевнена, що можеш вести його в такому стані? Ти не хочеш зменшити швидкість? [8]

Чому ми звертаємо на окружну? Думаєш, варто викручувати такі віражі на швидкості 180 км на годину? Хіба дозволений подібний слалом поміж вантажівок о шостій ранку? Чи настане колись завтра? Чому ми звернули до аеропорту Руассі-Шарль де Голль? Хіба життя змінюється із переміною міста? Навіщо подорожувати по світу, де все подібне? Ти не змерзла? То лише у мене змерзли яйця? Що? Через свій шолом ти не чуєш, що я кажу? То я можу кричати, що заманеться? Співати "I wanna hold your hand"(1)? Продовжувати брехати тобі, гладячи твою спину попід светром, потім груди крізь ліфчик, зрештою, мої пальці

з'являються у твоїх трусиках, чорт забирай, невже навіть це не змушує тебе їхати повільніше?

(1) Пісня групи "Бітлз". [9]

Де нам лишити цей драндулет? Біля першого терміналу чи на парковці? Чому це місце для паркування має номер НР-6? "Ен-ер-шість" — це наче закодована "нерішучість", чи не так? Скільки часу діє ця пігулка? Чому автоматичні двері відкриваються ще до того, як до них доторкнешся? Чому ці тьмяні неонові лампи справляють враження, що ми стрибаємо по Місяцю? Невже ми і справді підстрибуємо на шість метрів, чи все це марево? Не могла б ти знову мене поцілувати, БУДЬ ЛАСКА? Ти не проти, якщо я спущу тобі у рота? Ти б не погодилася зачинитись зі мною у туалеті, щоб я відтра-хав твоє обличчя? Ти ковтнеш, якщо я полижу твою щілину?

Було добре? Було дуже-дуже добре? Чорт забирай, це супер, але котра зараз година? Чому ночі ЗАВЖДИ змінюються днями? [10]

Замість того, аби крокувати проти руху ескалаторами цієї плексигласової кишки — безладних труб, вибудуваних ще у сімдесятих, що нагадують прилади для штучного дихання, які запроторюють до горлянок жертв серйозних автокатастроф — хей? — я кажу, замість того, аби викидати коники в аеропорту, може, краще сісти на літак? На перший у списку "Відправлення". Немає значення куди, аби тільки не лишатись. Заради того, аби це кохання ніколи не скінчилося. Полетимо до Венесуели, чи Шрі-Ланки, чи до Білорусі, чи до В'єтнаму? Туди, де зараз сідає сонце? Бачиш, на тому стародавньому табло цокають літери: Дублін? Кельн? Оран? Токіо? Шанхай? Амстердам? Мадрид? Единбург? Коломбо? Осло? Берлін? Кожне місто — це запитання. Ти не жалкуєш за тими літаками, що відриваються від злітної [11] смуги? Чи знаєш ти, що на їхніх

бортах стюардеси у блакитних формах, можливо, уже роздають налексомиленим бізнесменам перші сніданки у целофані? Чуєш ти оголошення, які відчеканює сумна дикторка після електронного джингла? Чи можу я ще трохи поцілувати тебе в губи перш, ніж піду? Хто з нас піде першим? Чому, о чооому треба прощатися?

Ти також депресуєш в аеропортах? Ти не знаходиш, що в цих місцях є своя поезія? Меланхолія від'їздів? Лірика зустрічей? Щільність повітря, заряджeного відфільтрованими емоціями? Скільки часу триває посадка? Чи виживе наше кохання без хімічних канікул? Коли вже ми нарешті припинимо фати в мовчанку, споглядаючи, як за вікнами цього порожнього кафетерію займається день? Чому всі кіоски "Преса" зачинені, а [12] автомати відеоігор — вимкнені? Ти заздриш тим середньостатистичним службовцям, що розвалились на помаранчевих диванах і, попиваючи розчинну каву, чекають на свій рейс у цих укритих лінолеумом залах очікування? Що можна думати про цього митника з жахливим запахом із рота, або про цього прибиральника, який волочить за собою смітник на коліщатах, або про цих жебраків, які хропуть на пластикових бузкових лавах? Що вони хочуть нам сказати? Що втеча неможлива? Що неможливо втекти від самого себе? Що подорожі нікуди не ведуть? Що канікули мають тривати все життя, інакше вони взагалі не потрібні? Чи не могла б ти відпустити мою руку, прошу? Ти не відчуваєш моєї потреби залишитись на самоті серед цього покинутого багажу? Чи можливе розставання без нудних страждань, навіть біля реклами "Envy" Гучі? [13]

І поки ми крізь сльози спостерігали, як відлітали Боїнги-747, мені не давало спокою останнє запитання: чому ми лишилися за бортом?

Немодний текст

Нью-Йорк, at last.(1) Настав час покинути легку неквапливість європейських ночей, їхню наївну розкіш. Діяти не розмірковуючи, зробити цілком безкорисливий вчинок, навмисне безумство, виправдане своєю безцільністю. Чорт, яке це задоволення — імпровізувати! Вечірка, як і життя, пройде невдало, якщо погано розпочнеться.

(1) Нарешті (англ.).

Поїхати — ось слово, яке рідко втілюється в життя. Годі мріяти про слова, їх слід проживати. Бриян спостерігає за істеричними будівлями світової столиці крізь заяложене вікно таксі. Думка залишити Париж сяйнула у нього, коли він неуважно розмовляв із [15] Мартою — маленькою, щокатою, але заможною американкою. Це вона зачепила його над прірвою, на терасі апартаментів із чудовим краєвидом, аби примусити слухати нескінченний монолог про своє застигле життя. Замість того, аби знепритомніти від нудьги, Бриян вирішив утекти, кинути місто посеред надто затяжного речення і надертися в літаку.

Ця історія починається о п'ятій тридцять ранку, але її герой у цей час був неспроможний розрізняти години. Бриян пишається своїм жалюгідним становищем, тож насилу приймає вертикальне положення. У тьмяній каламуті підозрілого бару на авеню "B" він, без сумніву, єдиний тип у смокінгу — надворі середина серпня. У порівнянні з цим дещо менше контрастує з оточенням його шарф, зім'ятий, як і сам Діамант, після безсонної [16] ночі. Він із задоволенням усвідомлює, що вдягнений у ту саму одежу, що й вісім годин тому, коли ще був по той бік Атлантики.

Повний місяць улаштувався на стрижні сяючої світлом будівлі Крайслера. Бриян, у якого скінчився цигарковий папір, приречений тепер задумливо перебирати більше ні на що не

придатну травку. Сміття з переповнених баків вивалюється просто на вулицю, і чорний, який закуняв босоніж на теплих штахетах метро, практикує політику простягнутої руки. Цього ранку Бриян не блюватиме. Він залишиться при пам'яті, просто не слід змішувати алкоголь. Зрештою, проти дійсності можна боротися різними засобами, а не тільки набиратися щовечора до відключки. Інші засоби більш небезпечні, це зрозуміло. Але жадане забуття завжди залишається незмінним: час зупиняється, прийдешнє поступається місцем [17] одвічному теперішньому. І плювати він хотів на поняття місця, часу — чи настав уже день? Хто ці люди? Де джин? Навіщо цей диск? Усе розпливається, і лишається тільки з помутнілим поглядом сновигати поміж натовпу, вештатися по темних завулках, поміж жебраків та бараків, і засинати, посміхаючись: чи то головою у канаві, чи лежачи на голій бабі, якій навіть не зміг вставити.

Як би там не було, елегантність кінця віку для Брияна не є чимось прорахованим. Його дендизм, як і гроші чи вади, є вродженими — другою шкірою. Сьогодні він вигадливий артист, або кіберпанк, поведений на сучасних технологіях. Але завтра... Чи стане він знову розбещеним мазунчиком, як на те вказує його потяг до капелюхів, сережок та марксистських революцій?

Між тим, не завадило б поспати. Але Бриян ковтнув пігулку, яка розвіяла сон. Він вийшов [18] з бару, навіть не чмокнувши симпотну офіціанточку. Мокрий тротуар під ним виблискує, наче безодня, з якої бризкають міріади падаючих зірок Він навіть завагався, чи не кинутися під величезну жовту вантажівку? Але не зробив цього, виключно через те, що віддає перевагу чавлінню зсередини. Дощить сріблястими струнами (крізь непевне та розпливчасте світло китайських ресторанів усотується біла пара, що виригає з вікон пралень). Бриян хоче трохи прогулятися, але марно зачісувати волосся назад — смалка злива усе владнає. Навіть добре, якщо макіяж потече,

бо ж просто блідого обличчя вже не досить, аби бути справжньою примарою.

Єдина річ займає Брияна, поки день сунеться по заіржавілих сходах — не спускатися до сніданку. Його життя завжди було лише низкою коливань. І знов цього вечора примушувати себе сміятися, уявляти, що в ресторані [19] "Бальтазар" панує інтернаціональний світський дух; віддаватися небезпечній розпусті у садо-мазо-клубі "Hellfire"(1); затягуватись у клозеті "Spy"(2), або дрючити в зад псевдогерцогиню на задньому сидінні її Silver Shadow (3), ризикуючи щось собі зламати? Брияном керує виключно пристрасть до пригод, яка щосили змагається із надмірним раціоналізмом епохи. Чи можна мислити, як Бодлер, користуючись при цьому словами Буковськи? Сидячи навколішки на металевій підлозі майстерні в East Village, він роздивляється борозенки старої екзотичної платівки, бурмочучи при цьому якусь непристойність із "сидюка".

(1) "Пекельне полумя" (англ.).

(2) "Шпигун" (англ).

(3) "Срібна тінь", модель "Роллс-Ройсу" (англ.).

Уже була ніч, коли він прокинувся. Рішення прийняте: він піде хильнути чарку в [20] "Хаос", аби показати всім, що він ще живий. Не дочекаються! Як слід казати: "ти маєш рацію" чи "у тебе є рація", коли йдеться про засіб зв'язку? Бриян нічого не бачить крізь свої окуляри від сонця без сонця. Ну і нехай — головне, щоб тебе бачили інші.

Слід жити зі швидкістю 800 км на годину і швидко померти, розбризкавши по капоту мозок, наче сперму. Жити зі

швидкістю 800 км на годину, аби навіть не встигнути дослухати до кінця хіт літнього сезону. Бути невтішним метеором, яким ніхто не може скористатися. Головне — негайно притягувати до себе всі найгірші загрози, особливо коли на небі збираються хмари. Декаданс — це не лише спроба спокути, а спосіб життя. Марно сигналять таксисти, і якщо раптом підморгують неонові табло готелів, то це лише тому, що лампочка сконала. [21]

У "Хаосі" на всіх його поверхах ще більше пекло, ніж на вулиці. Танок — це більш, ніж мова тіла: ритм посилюється, голови розколюються, звук переважає мелодію. Ані миті спокою, оскільки скажений вигляд має гармоніювати із скаженими рухами. Бриян уже не пригадує, які цицьки йому більше подобаються — великі чи маленькі.

Досить спостерігати за занепадом власних життів — краще руйнуватимемо життя інших. Дівка із флуоресцентним волоссям та нігтями перепила горілки з тоніком. Вона заснула перед екраном із порнухою. Життя — це нічого, крім нинішньої миті. Плювати на день завтрашній, хоч яким би він не був. Ось зараз, посеред непроглядного безсоння, Бриян підведеться, аби намалювати білою фарбою на чорній стіні жіночий силует. У його номері, здається, бракуватиме [22] повітря, але на вулиці його ще менше. Доведеться розтягтися животом донизу просто на чомусь килимоподібному. Під ногами валятимуться якісь окрушини.

Чи можна уявити собі більші тортури, ніж підйом від писку мобільного телефону? Пронизливий та бентежний свист, який перетворюється на довбню відбійного молотка, гальмуючий потяг, на крик болю, приголомшливий вереск, що прориває важку мовчанку ранкової тиші. Доведеться відповісти, інакше смерть. Він іде, перечіпаючись через порожні пляшки (старого алкоголю з невимовними назвами), відкриваючи лобом напіввідчинені двері, і нарешті: тіло падає на металеву підлогу,

ліва рука опиняється в якійсь в'язкій калюжі. Зрештою, розхитані зовнішні сходи безпечніші, хоча поруччя там ледь-ледь тримаються. [23] Жодних спогадів про вчорашнє, жодних планів на вечір. Наразі, можна слухати класичну музику, роздивляючись власне зображення у темному згаслому телеекрані. Або витріщити очі у стелю, вигадуючи такі збо-чені порнокартинки, що тут і не опишеш. Під три чорти, що ж треба зробити, щоб знову почати рухатися? Утримуватись від блювання — ні до чого. Чекати, доки світ сконає? Він загинається повільно.

Бриян підводиться і робить непевне танцювальне па. Він потягується, тоді як його поле зору (обмежене низьким вікном вітальні) перетинає гелікоптер. Потім, валяючись на канапі, він відповідає на телефонний дзвінок. Чому павуки ніколи не потрапляють до власного павутиння? Хмари швидко пересуваються по небу, тож невдовзі сонце знов розпече асфальт. Я все ще тут, життя [24] продовжується. Задоволення, на відміну від щастя, має значну перевагу: воно насправді існує. Так, добре, я повертаюсь до Парижа, я також тебе кохаю скучаю пробач пробач пробач чекай на мене я повертаюсь.

Котра зараз може бути година? Жалюзі фільтрують промені курного світла. Жорстка, нерозважлива пристрасть у супроводі фортепіано. Розбити своє серце назавжди, заради когось загубити своє життя і плакати, ридма ридати. І більше не треба ані пігулок, ані батогів — здатися на милість її очей та губ. Щоб при згадці про її поцілунки та парфуми у тебе частішало дихання.

Краще, якщо на початку вона не звертатиме на тебе уваги. Ти люто страждатимеш, уявляючи собі тих, можливих, які кладуть свої голови в заглибнику її плеча. У згаслому Парижі ти спостерігатимеш за іншими [25] щасливцями, видихаючи сумні зітхання. Якщо пощастить, то цей сум зробить тебе

сором'язливим і ти більше не вагатимешся із вибором між наркотою та нею; перед тобою постане новий вибір: вона чи самогубство.

Кохати або удавати, що кохаєш, — яка різниця, якщо ти спроможешся одурити себе?

День, коли я подобався дівчатам

Цього ранку стояв день. Так, так, день саме стояв, бо до цього він сидів. І я вас запевняю, що це справляє дивне враження — день, що піднявся на ноги.

Моє життя було пеклом, якого я не побажаю навіть найзапеклішому ворогу. Я не спав півроку, мій шлунок палав від вогню, незважаючи на ніагарські зливи "маалокса", моя дружина покинула мене заради шоу-бізнесо-вої зірки, у мене не було дітей — одним словом, я жив у Парижі у 1994 році. Позаяк, цього ранку замість звичних нарікань мені хотілося підвестися і стояти. Як день.

Без жартів, у повітрі було щось дивне. Я відчув це, тільки-но вийшовши з будинку. [27]

Якась дівчина на вулиці посміхнулась мені, потім її подруга: за десять хвилин я перевершив свою тижневу норму "посмішок незнайомих дівчат на вулиці". І я сказав собі, що цим слід скористатися. Це було не так уже й важко — наздогнати тих двох дівчаток. Як завжди у таких випадках: одна — красуня, інша — страшко; це коштуватиме мені дві чашечки кави (три, якщо враховувати мою).

Я їм запропонував:

— Може, присядемо десь на терасі?

— І що ми там робитимемо? — відповіли вони мені в один голос. — Якщо ти хочеш покохатися з нами — ми згодні. І не має потреби платити за дві кави (три, якщо враховувати твою).

Гарнюня почала цілувати мене, мацаючи язиком по моїх яснах. Потворка делікатно [28] поклала свою руку на мої яйця. Гарнюня, лапаючи рукою під сорочкою, почала ніжити мій гладкий стан. Потворка завела мою тростину. Гарнюня потягла мене за волосся. Потворка заліпила смачний поцілунок гарнюні. Потворка виявилась гарнішою за гарнюню.

І все це відбувалося просто на вулиці, на очах у байдужих перехожих. Кажу ж бо вам, що цей ранок був не зовсім нормальним.

Ми попрямували до лави у парку, і поки я лизав вушко красуні, потворка умостилася на мене зверху. Вона була без трусиків, тож мені було зручно потрапити всередину. Після кількох перепихів ми кінчили одночасно.

Я припускаю, що ми голосно волали, бо ж коли я відкрив очі, навколо нас зібралося чимало людей. Деякі ґави навіть кидали нам монети. Якраз час би їх підібрати — але дівчата ушилися. [29]

Я застібнув ґудзики своїх білих джинсів 501-ї моделі. Зі мною ніколи не траплялося нічого подібного. Мені доводилося бачити самогубства, передозування, подружні зради. Я брав участь у телевізійних програмах. Траплялося навіть, що я перевдягався жінкою. Але зроду ще не спускав я у незнайомих дівчат без гумки та лівої думки. Моє існування трималося пекельного шляху невідомо куди.

Я продовжував фланірувати бульваром. Перехожі щось насвистували, сміялися, деякі заговорювали до кожного зустрічного. Місто сповнилося доброзичливості, наче Господь раптом подвоїв дозу кисню у повітрі. Я зайшов до бістро, і Аврора подала мені знак. Аврора — це дівчина з бару. Вона завжди носить "боді" в облипку і з голими плечима. Об'єм грудей — 92 см. Словом, вона мені подобалась. [ЗО]

— Ти ніколи не здогадаєшся, що зі мною сталося, — кинув я їй. — Я щойно відтрахав двох дівок на лавці.

Вона подивилася мені просто в очі.

— Послухай. Ти, звичайно, не бог знає що, але певний шарм у тебе є. До того ж, ти уже сто років в'єшся навколо мене. То, може, підіб'ємо підсумки у ladies room (1)?

(1) жіночий туалет (англ).

— Що? Прямо зараз?

Аврора не жартувала, і я не бачив причин для коливань. Зрештою, якщо хтось так вирішив, що саме сьогодні я маю колекціонувати оргазми, нема чого норовитися. Я прямував за нею по кручених сходах, вона обвівала мене своїми сяючими пахощами.

У туалеті ссали два типи. Коли вони повернулися до нас, то побачили таке: рука [31] Аврори в моїй розстебнутій ширінці, мій дружок стирчить із штанів, її цицьки висять з-під задраної футболки, на обличчях наших палає життя. Це їх завело. Вони миттєво приєдналися до нас із готовими до бою прутнями. Аврора прийняла їх в руки, в ворота, в рота та у зад. Кожний отримав по заслузі. Сперма текла наче молочна ріка, і Аврора

заковтнула більшу її частину. Особисто я легковажно спустив у неї мільйон сперматозоїдів.

Я все менше і менше розумів, що відбувається навколо. Сучасний світ перетворився на грандіозний порнофільм просто неба? Чи, може, я просто став красунчиком?

У будь-якому випадку, я подобався — це факт, і це новина для мене. Я не схильний до квапливих узагальнень, але слід констатувати, що моя безжурна молодість, мій відповідальний [32] розум та чиста сорочка перетворили мене на сексуальний всюдихід. Що ж такого доброго я утнув, що заслужив подібну компенсацію?

Пізніше, коли сонце пекло щосили, я сів у автобус. Я кохався із Жозефін, Мюрей, Ан-туанетт, Паскалін, Анн-Крістін та Наомі між зупинками "Бак-Сен-Жермен" та "Трокаде-ро". Навіть такса на прізвисько Марсель не втрималася і припала до моєї ноги.

Але неможливо було все пояснити моєю привабливістю. Тут було щось інше. І я це кажу не через сором'язливість, а через здоровий глузд.

Раптом мій погляд зупинився на газетному кіоску. А, так ось воно що. Перша шпальта Figaro повідомляла: "СНІД. Винайдено вакцину!", заголовок у Liberation сповіщав: "Синдром імуно — в дефіциті". На жаль, автобус їхав надто швидко, аби я встиг побачити заголовок у газеті Le Monde.

Я ж казав, що є тут якийсь фокус. Слід було слухати радіо тільки-но прокинувся. Моє самолюбство було уражено, але яке це має значення, якщо світ врятовано?

Перша пігулка екстезі

Це кругла зеленувата пігулка. Вона коштувала мені 150 франків. Запакована вона на вищому рівні — мініатюрний пластиковий пакетик сантиметр на сантиметр. Як завше, тане в роті, а не в руках. Перш ніж це заковтнути і запити колою, я кілька секунд вагався: хто знає, з чого воно зроблене. Доводиться вірити типам, які забадяжили цю пілюлю десь у потаємних лабораторіях якогось погано освітленого запілля. Можливо, вони мацали цю пілюлю своїми брудними лапами. Але запізно. Тепер лишається тільки чекати і сподіватися, що ці незнайомці знають свою справу. Екстезі — це гірше, ніж стрибок із еластичним тросом. Кожна пігулка екстезі — [35] це стрибок у прірву без дотримання правил безпеки.

Я дослухався до порад дилерів: не вживати паралельно алкоголь (це небезпечно) та не їсти (повний шлунок знижує ефективність наркотику). І ось, вештаюся наче імбецил — ані бухнути, ані закусити не можу. Так і повинен виглядати наркоман-початкі-вець: не п'є, не жере, лишень дивиться на свій годинник кожні п'ять хвилин. Через півгодини очікування я почав шкодувати, що був тим тупаком, котрий крикнув "я", коли спитали, хто хоче спробувати екстезі. Мене тоді потішила ідея відчути себе Лестером Бенг-сом чи Хантером Томпсоном — таким собі "гонзо-журналістом, камікадзе, готовим на все заради підвищеного гонорару".

Кожний наркотик має своє місце в літературі: опіум прославили Кокто та Томас де [36] Куїнсі, мескалін — Генрі Мішо та Олдос Хакс-лі, героїн — Берроуз та їв Сальг, пейотль зобов'язаний посередництву Кастанеди, ЛСД — Тімоті Лірі та Тома Вольфа, гашишем нашпи;-гований увесь Бодлер, кокаїн — у Брета Істо* на Еліса та Джея Макінерні, бурбон — в усьо" му зібранні творів Чарльза Буковськи Прийшла черга екстезі посісти своє місце л Історії Словесності. Це такий піар MDMA!

Минуло ще півгодини. Так само — нічої го. Раптом хвиля тепла зайнялася в моємг череві. Схоже на розряд електричного струї му, але ніжний та м'який. Я більше не міі зігнати з обличчя посмішку. Усі мої кінцівки з радістю прийняли цю теплу хвилю. Мс ноги та руки стали легшими за повітря Я цілком і повністю розумів те, що зі мнОя відбувається, і контролював цю нову внул рішню енергію. Мене це тішило. Я підвів [37] Відчуття наростають: у моїх вухах — блаженне дзижчання. Життя стало дуже простим: ми народжуємося, зустрічаємо цікавих людей, любимо їх, спілкуємося з ними, іноді навіть спимо з ними. Смерті не існує — це приголомшуюча новина. У мене виникло нестримне бажання говорити. Я вирушаю на пошуки людей, аби пояснити їм, як же вони мені подобаються. Навіть мої вороги складаються із самісіньких чеснот. Зрештою, з ворогами все легко — у мене їх просто немає. Я нахвалюю всіх. Це навіть дістає.— якби Адольф Гітлер цього вечора опинився в цьому нічному клубі, я б розцілував його і висловив би співчуття, адже напевне йому довелося чимало страждати, аби заварити всю цю кашу. Тепер саме час подихати свіжим повітрям.

На вулиці дощить, кожна крапля по-доброму ніжить моє обличчя. Ще ніколи я не [38] відчував себе так добре. Мене більше не гнітили екзистенціальні проблеми. Світ повний цікавих друзів та дивних пригод, і вони уже чекають на мене. Хутко прямую до іншого клубу. Я почуваюся напрочуд розкуто, ніякої сором'язливості. Деякі дівчата з подивом витрішуються на мене, коли я пропоную їм вийти за мене заміж, хоча на моєму пальці є обручка. Я зливаюся з музикою. Мені спе-котно, піт тече річкою і викликає невгамовне бажання танцювати. У моїй голові народжуються неймовірні мотиви у стилі house.. Я Вольфганг Амадей Хаус!

Навколо мене кружляють танцюристки,, вони посміхаються мені, ми розуміємо одне: одного. Мої рухи досконалі, ритм вимальовує арабески за допомогою моїх рук, які пронизує

голографічний тривимірний лазер.. Я знаю, що перебуваю під "кайфом", але це [39] не заважає мені ніжити щічки, шийки, губки, сповнені порозуміння.

Коли я подивився на годинник, то виявив для себе, що дві з половиною години пролетіли наче п'ять хвилин. Ось тут і почалися неприємності. Я відчув нестерпну спрагу. Горлянка пересохла. Хтось із друзів приносить мені чотири величезні склянки води, котрі я миттю видув. Мої зуби починають скреготіти, долоні пітніють, у вухах — дзвін. Підходить одна з дівчат, якій я півгодини тому освідчився в коханні, і притискається до мене. Я почуваюся розчавленим: слід негайно вирватися з цього задушливого місця. Яким чином я протримався там стільки часу без повітря? Я вибігаю. Свіже повітря на вулиці трохи заспокоює мене, але тут я починаю ДУМАТИ. Від цього часу все насправді починає псуватися. Усі проблеми, [40] які зникли впродовж трьох останніх годин, починають щосили крутитися в моїй голові: брак грошей, безліч інтриг, сімейний безлад, неможливість кохання, неминучість смерті. Моє життя — суцільне лайно, і страхітливий спазм займається в моєму шлунку. Я повертаюсь до себе з надією заснути, але зась: спати я не можу. Єдине раціональне рішення — швидке самогубство через падіння з вікна. Мені тільки й залишається чекати на ранок, скреготіти зубами та клясти цей бісовий оманний наркотик. До того ж, у цей час і по ящику немає нічого путнього: я спостерігаю за тим, як мисливці відстрілюють звіряток. Єдина моя розвага — повторювати тисячі разів "бомбардир бомбардував Бранденбург/ бомбардир бомбардував Бранденбург/ бомбардир бомбардував Бранденбург". Стеля дивиться на мене зневажливо. На що [41]тільки не підеш, аби потрапити до "Лагар та Мішар". Увесь вечір я убив на те, що виливав душу незнайомцям та освідчувався в коханні якимось камбалам.

Екстезі дорого бере за кілька хвилин хімічної радості. Відкриває шлях до кращого світу, до суспільства, де всі тримають одне одного за руки, де ти ніколи не залишишся на самоті. Змушує мріяти про нову еру, вільну від аристотелівської логіки, евклідової геометрії, картезіанських методів та фрідманівської економіки. Воно прочиняє вам двері до всього цього, а потім — бац! — і двері без жодного попередження різко зачиняються поперед вашим носом.

Рукопис, знайдений у Сен-Жермен-де-Пре

Я сиджу на другому поверсі Cafe du Flore в останній раз. Востаннє насолоджуюся смаком Coca-Cola Heavy. Незабаром усе скінчиться. Вони наближаються. З іншого кінця бульвару Сен-Жермен уже чутно їхні крики, заклики до насилля, оглушливий ґвалт кустарних вибухівок, якими підривають модні бутіки, магазин John Lobb, відділення Credit Lyonnais на вулиці Бак... Вони вже зовсім близько.

Я похапцем пишу ці рядки. Це не заповіт, бо мені нема чого залишати. Все, що я знав, скоро зникне. Наш кінець нікого не здивує. Майбутні покоління у своїх книжках будуть перераховувати причини того, що трапилося: [43] розчарування в політиці Міттерана, потім Ширака, "розшарування суспільства", як вони кажуть... Але веселить те, що доводиться помирати десятого травня. Кумедна дата. Сподіваюсь, що вони не будуть жорстокими і все відбудеться швидко. Тобто вони миттю позбудуться мене.

Слід визнати, що ми на це дійсно заслуговуємо. Усе почалося тоді, коли в мерії Шостого округу вирішили вигнати жебраків з вулиці Драгон. Передусім, що за дебільна була ідея дозволити їм облаштуватися там — це наче хробака у яблуко запустити. Протягом наступних років вони могли споглядати за тією розкішшю, в якій ми живемо: за нашими дорогущими

магазинами із люксовим шматтям, вишуканими ресторанами, елітними клубами, нашими недбало припаркованими чортопхайками, недотраханими манекенницями, [44] — на все це гнилля, яке ми безсоромно випинали просто перед будинком ПНЖ (Право на житло). Як ми могли сумніватися, що цей будинок і був їхнім Троянським конем?

Перемога Жака Ширака на виборах у 1995 році сталася внаслідок дивного непорозуміння... Я посміхаюся, коли пишу цей евфемізм, бо з вулиці лунає вронькання останнього гелікоптера нашого приватного військового загону. Добре, що він ще є. Якби ми розраховували не тільки на захист нашої поліції...

Можливо, мені дадуть невеличку відстрочку, щоб закінчити цей текст. Даруйте, якщо виклад буде дещо безладний. Не думаю, що встигну все вичитати.

Вигнання з вулиці Драгон, вочевидь, ледь просувалося. Військам республіканських загонів [45] безпеки довелося насправді битися за кожен метр нашого простору. Кількість загиблих не рахували в обох таборах. Війну транслювали в прямому ефірі на каналі TF+: повернення до класової боротьби, багаті проти бідних (найкращий глядацький рейтинг року).

Після цього уряд Мадлена доручив нам виплутуватися самотужки. Ось тоді і виникла ідея побудувати Мур Сен-Жермен-де-Пре. На початку року ми розпочали будівництво паркану три метри заввишки навколо всього кварталу. Мур огороджував вулиці Жакоб (де знаходиться резиденція колишнього прем'єр-міністра), Сен-Пер, Фур та Сен, оберігаючи наші поселення від потенційних агресорів. Казкове архітектурне втілення за проектом Філіппа Старка із надчутливими камерами та лазерними системами спостереження. [46] Будівництво фінансувалося із добровільних

внесків, так само як і купівля радіокерованих гвинтокрилів для поліції Сен-Жермен-де-Пре.

То були райські часи. Ми знову могли прогулюватися по нашому кварталу в повній безпеці. Мешканці Сен-Жермен-де-Пре знов почали посміхатися. Усюди влаштовувалися свята, двері не зачинялися ані вдень, ані вночі. Можна було, нічого не побоюючись, залишати ключі в наших Ferrari. І лише вночі прожектори гелікоптерів пронизували темряву над нашим клубом Lipp.

У цей час уся країна, поза межами нашого кварталу, тонула у вогні та крові.

Галас наближається. Моя рука тремтить від остраху, бо я легкодухий слабак. Під три чорти, я не хочу вмирати! Я знаю, що буду повзати перед ними на колінах, наче остання [47] потолоч. Я хотів зберегти своє бабло, і проблеми інших мене не обходили. Чорт, я був як і всі інші, я не думав, що ситуація погіршиться так швидко!

Звісно, у той день, коли вони випотрошили Бернара Анрі Леві та Аріеля Домбас-ле, які мирно вийшли до них на переговори, я мав здогадатися, що черга дійде і до нас. Але я, як і всі інші, вирішив, що це випадковість... Потім було колективне зґвалтування Клаудії Шиффер (найкращий рейтинг TF+ цього року), і ми всі сподівалися, що цей гармидер їх вгамує...

Коли вони спалили Матьє Касовіца, ми нарешті відкрили очі, але було вже запізно... Продовження відоме: вбивства поблизу Ка-стель, підпалення "Грассе", жахливе повішення Філіппа Соллерса за ноги до дзвону Сен-Жермен-де-Пре. [48]

Я відправив двох своїх останніх охоронців на розвідку. Що вони там роблять? Уже минуло десять хвилин, як вони мали відправити мені ЗО-відеозапис на мій годинник Microsoft Swatch.

Ми пожинаємо те, що посіяли. А як же ми святкували падіння комунізму! Цього разу капіталізм перемогли. Усі запитання, які ставив Карл Маркс, постали знов, але іще жорсткіше. Ми вважали природним те, що незначна меншість обраних керувала численною більшістю бідних. Наші величезні апартаменти здавалися нам виправданими. Нестерпна непристойність нашого способу життя не колола нам очі. Я щойно побачив у вікні насаджену на кіл голову свого охоронця — його очі повискакували із орбіт. Вони увірвалися до Cafe du Flore! Сартре, повернися, вони збожеволіли! Я зачинився [49] у нужнику і шкрябаю це прощання. Тупіт ніг на сходах. Ось і все. Вони грюкають у двері. Навряд чи мені вдасться стати їхнім другом.

Післясвяткові довби

Я сказав йому: "Усе завжди починається з наступного ранку". Вигляд він мав жахливий. Обличчя вкрите щетиною. Від нас тхнуло перегаром, наближався світанок. Удалині, з вулиці Варен, уже було чутно свистіння сміттєзбірника.

Луї — мій старий приятель, але він надто часто закохується — через це він трохи нудний. "Так, так, а потім ти запевнятимеш, що життя — це пробудження після свята". Він поставив стару платівку Арети Франклін на 45 обертів, а я вижлуктав пляху.

"Ти бачив її очі? Ні, от скажи, ти бачив її ОЧІ?".

Вочевидь, що я бачив її очі, я добре знаю Летицію, як і те, що колись через ці очі я [51] ускочив у подібну халепу. Луї понесло, і Аре-та співала свою тиху молитву за нас...

— Вона обіцяла, що ми невдовзі побачимося.

— У тебе є її номер?

— Є-е-е.

— Моно 43-32.

— Але...

— Ніяких але.

Вона вже прокинулася. Але була не сама, і Луї бігцем повісив слухавку. Тепер я знав, що в нас попереду безсонна ніч.

— Я тебе попереджав, вона така. Щоразу, коли Летиція говорить "привіт", це значить "прощавай".

Але я враз пошкодував про свою брутальність. Я ненавидів заспокоювати Луї, бо це нагадувало мені про мої найгірші дні. У кімнаті повіяло смутком. [52] Якщо комусь потрібна адреса, за якою мешкає смуток, то можна запитати мене. Смуток з'являється у певні години. Його ареал проживання чітко визначений.

Але Луї полюбляв страждати. Він належить до тієї когорти людей, які відмовляться вступати до клубу, в який їх запрошують дійсними членами. Певним чином, я розумів, чому

все відбувається саме так У Луї все йшло не так, бо воно і НЕ МОГЛО КУДИСЬ ІТИ.

— Мені все однСґплювати, головне, що я її кохаю, і це єдине, що має значення, на все інше мені наплювати.

— Луї, чи маєш ти Доліпран?

Ми пройшлися пішки. Поснідали в барі "Марше". Не заплатили і пішли звідти. Ми втекли. Зустріли співачку Дані на вулиці Ло-біо. Я стругнув біля бару "Фернандо" Луї нюхнув попперсу біля бару "Гюї". [53]

Усе це відбувається через мене. Це була моя ідея піти туди. Я добре пам'ятав адресу Летиції. Я назвав її шоферу таксі.

— Авеню Веласкес, 8-й округ. Тупик, що виходить на парк Монсо.

Я нічого не забув. Рана ще не загоїлася. В усьому моя провина.

Луї добре затягнувся в обидві ніздрі, потім натиснув на дзвоник. О, Летиціє, миле янголятко, чому ти відкрило так легко? Хіба тебе не навчили, що слід спочатку спитати, перед тим як відчинити ящик Пандори?

— Заткни їй рота рукою, швидко!

Я підкорився. Летиція мене вкусила. Я стиснув кулак і заліпив їй у око. Луї заломив їй руки за спину. У квартирі засмерділо попперсом (входячи, він перекинув пляшку). Батьки Летиції вже пішли на роботу. її тра-халь також. У нас попереду був цілий день. [54]

Ви коли-небудь пробували запхати до дівочого рота тенісний м'яч? Я вас запевняю, що це забирає чимало часу. Але це того варте: тепер Летиція не кричить, чи, точніше, ніхто не чує її крику. Відзначу, що її батьки мають смак: крісла — Людовик XV, диски — Doors, ірландське віскі. Ми по черзі підпалили крісла, подряпали диски та вицмули-ли віскі. Луї ще знайшов різки в кімнаті Летиції (вона їздить на конях). Ми помстилися за її коня.

— Як ти гадаєш, вона могла б мене покохати?

— Облиш це...

— Ми могли б удвох вирушити у подорож... Нас усі б залишили в спокої, ніхто б нам не заважав...

— Луї, я думаю, що нам не слід довго тут затримуватися. [55]

— Вона мені говорила, що ми скоро по— • бачимось...

— О'кей, Луї, але зараз уже трохи запізно мріяти про одруження, мені здається, ми тут трохи наколобродили, і слід ушиватися, поки ніхто не прийшов.

— Петиція... Л.Е. в А.Т.И.Ц.І.Ї (на мелодію Сержа Гінзбура).

— Луї, роби, як знаєш, а я чухаю звідси. Мені в обличчя вдарила хвиля холодного

повітря. Вулиця блищала від дощу. Луї вскочив у халепу. Я почав хапати дрижаки. Він залишився там, разом з непритомною Лети-цією. Непритомною та зв'язаною. Я не міг

пригадати всього, але мені здавалося, що Луї таки вскочив у халепу.

Свята схожі на життя: вони народжуються та вмирають, як і людські істоти. Вони мають свої злети та падіння. Вони, як і ми, сяють [56]спочатку, а потім перетворюються на порох. Як і ми, свята не мають наступного дня.

Коли Луї телефонував мені, я не відповів. Автовідповідач усе записав. Я не все розібрав, але загалом, він повідомляв, що нарешті знайшов спільну мову з Летицією. Він запитував мене, чи погоджуся я стати їхнім свідком на весіллі. Просив стати мене хрещеним батьком їхньої дитини. Він плакав, було чутно, як сльози падали на слухавку. У ящику метушилися кралі з Рошфора. Щойно помер Жак Демі. Коли ви вмираєте, то починають крутити ваші фільми. Ось для чого люди знімають кіно. Аби надати своїм життям сенс. Я знову заснув. . Я спав і бачив уві сні світ, сповнений яскравих кольорів, дівчат із ямочками на засмаглих щічках; у моїх занімілих вухах дзюркотіли [57] мелодії мого дитинства; сонце дощило. Мені наснилося, що я іду до тебе і ти береш мене за руку. Мені наснилося, що моє серце почервоніло, що ми біжимо лісом із ненюфарів, а навколо флуоресціюють пташки. Мені наснилося кохання, і.я закохався у цей сон.

Чоловік, який задивлявся на жінок, 1

Гімн пляжів, як на мене, — це не "Sea, Sex, Sun" Сержа Гінзбура, а, швидше, "Люблю дивитись на дівчат" Патріка Кутена.

Це надзвичайна пісня. "Люблю дивитись на дівчат, які прийшли на пляж. Вони знімають одяг і вдягають свій цнотливий камуфляж".

Щоразу, коли я розлягаюся на піску, то чую цю оду сексуальній невдоволеності, цю апологію курортного вуаєризму. Я думаю про тисячі болісних післяобідніх годин, які я провів у Бідарі, Біарицці чи Сен-Тропе, спостерігаючи за засмаглими кралями у малесеньких купальних трусиках. Я переконаний, що саме оці численні години сором'яз— [59] ливого споглядання зробили з мене мерзенного сексуального збочення, яким я став.

"їхні грудки палають від жаги до життя, їхні очі наче питають: яке воно, це хлопча?"

У цій пісні Кутена є міцне крещендо, яке чудово передає розпачливе безсилля гете-росексуального курортника, розчавленого спекою, оточеного безмежністю жорстокої краси. Дівчата скачуть, підіймають хвилі розпеченого піску, вигукують імена хлопців, які ще більш засмаглі за них. Вони виходять із води з ліловими сосками, мокрі купальні трусики облипають їхні стрижені кицьки. Вони цілуються з австралійськими серфінгістами чи камергерськими ді-джеями. Вони не звертають уваги на зелених та хирлявих хлопців, які читають книжки, із прутнями, прихованими під махровими рушниками. Вони навіть не помічають цих паралізованих [60] залицяльників, дірок від бубликів, німих закоханих, лютих романтиків. Подяка Куте-нові за те, що він віддав належне цим мовчазним літнім стражданням.

І чому шістнадцятирічним дівчатам дозволяють вільно вештатися по узбережжю? їхні довгі шиї, випуклі сідниці, губи, що з насолодою обсмоктують полуничне ескімо, шовкові спини, тендітні ключиці, мокре волосся, зуби, білі наче морська піна, вузенькі розкішниці, свіжі язички, біла смужечка від купальника, маленькі ступні із пофарбованими нігтиками, грудки, які легко вмістяться у моїй долоні....

Мені подобається писати про дівчат. Що робити, коли закохуєшся у сотню дівчат одночасно? їхні пупки наче басейни наповнені олією для загару. Мені було шістнадцять, коли це почалося. Наразі мені вдвічі [61] більше, і нічого не змінилося. Я пишу це у Форментера, в червні 1997, моя наречена поряд зі мною, однак це прокляття триває: все життя я буду уважно придивлятися до параду жорстокої цноти.

Сьогодні, коли я став відомим письменником, якого видають десятитисячними накладами, я не забув, що ви розбили моє серце, зграя маленьких негідниць.

Як стати кимось

Моє життя — лайно, настав час покінчити з ним. Досить з мене возити бовдурів, від яких тхне кремом після гоління і залишається кокаїновий порошок на задньому сидінні. Я набанячився анісовою та прозаком і срав на їхні напомаджені голови з бразильських серіалів. Як я до цього приплив? Я не знаю. Коли я був маленьким, то думав, що життя попереду. Тепер я здоровий бик, працюю водієм на замовлення у Парижі та передмісті, і піді мною стелеться вулиця Ріволі. Я їду вздовж розкішних апартаментів із видом на Тюїльрі, де повно фарбованих цип, які злягаються із ведучими телебачення на диванах "Ромео". Позаду мене заходиться від сміху [63] клієнтка, я вже не знаю, які дурощі їй оповідає цей смаглявий молодик: "Кохана, я купив новий гвинтокрил для нашого катера, чи катер для гвинтокрила? Чи літак для того, аби кататися на джипі по басейну?". Я срав на тебе, пан Мудило. Я примушу тебе вссатися. Я в обуренні тисну гашетку газу і розглядаю в дзеркало заднього виду її на-штукатурений носик, напомаджене волосся, золотий ланцюжок. Чи скоро вона припинить скалити зуби? Я гадав, що життя дасть мені шанс, що для мене заготовлено декілька сюрпризів. Та де, фіг там. Сюрпризи для багатіїв. Життя бідних прораховується, його

можна передбачити заздалегідь. Майбутнє обійшло мене. Я страшненький, погано вдягнутий, вони бачать мою товсту потилицю, мою бичу шию. Вони гарні, добре пахнуть, вони нехтують мною. Вони сміються наді [64] мною, це точно, але я покладу цьому край. Площа Злагоди? Нічний Париж — це краса! Чекайте, але ж і це не для мене!

Я бідний чоловік, а значить бідолаха. Я той, з ким ніхто не хоче бути. Той, кого звуть на ім'я, додаючи "мсьє" попереду, наче якогось холуя. Ніколи моя доля не була схожою на площу Злагоди — сліпучу, сяючу, — прикметники, які можна вжити по відношенню до інших, але не до мене. Я п'ю, аби забути про те, що мене забули. Моє життя позбавлене сенсу. Я тисну на газ, бо мені набридло жити на узбіччі. О ні, не може бути, вона розстебнула ширінку арабу, вона бере у рота, присягаюся, я бачу їх у дзеркалі, це, мабуть, збуджує їх, бо вони знають, що я можу їх побачити, вона смокче його ковба-сину, поки він заправляється кокаїном. Щоб вони здохли, я більше не можу. І що вонанайшла в ньому, окрім драхм? Чому, бор-дельна лярво, ніхто ніколи не лизав мої шари на задньому сидінні лімузина? Чому ця наштукатурена і напарфумована до блювоти лахудра дивиться на мене із співчуттям? Я ненавиджу ввічливість багатіїв, іхні посмішки, які означають "пішов геть", наче я прошу милостиню. При цьому я відчуваю себе таким недолюдком і потворою.

По радіо звучить Viva Forever від Spice Girls. Я роблю голосніше. Я — найменш цікава річ у цій машині. Вийшов з нікуди, аби повернутися у ніщо. Я повертаю на набережну. Цей остогидлий поц стогне, наче актор порнофільму. Вийшов з нікуди, аби повернутися в ніщо. Я також трахаю жінок, але вони негарні, і зі мною їм нудно. Я не можу їх здивувати. Вони шкодують, що були зі мною. Ніхто ніколи не схотів зустрінути ста— [66] рість зі мною. (Навіть я сам.) Я ніколи не закохувався і нікому не приніс задоволення. Кохання коштує надто дорого, у

мене бракує цих коштів. Я смердючий воділа, який своїми товстими волохатими пальцями стискає баранку цієї чортопхайки. Мій батько весь час удовбував мені, що я ні на що не придатний, і я зробив усе, аби виправдати його сподівання. Я ніде не вчився — був надто зайнятий переглядом ящика, п'янками та ледарюванням. Єдиний екзамен, який я склав, — на водійські права (і то лише завдяки службі в армії).

Навіщо такі люди, як я? Ми марні та зайві на цій планеті. Про нас не пишуть в "Афіші". Натовп не збереться на наш похорон. Боже мій, якщо ти є, поясни мені, чому я завжди так погано вдягнений? О, нарешті він кінчив їй у рота, погань. Вона спльовує сперму в [67] серветку. Чого ж не ковтаєш? Звісно, це тобі не іранський кав'яр. Як продавати свій зад, так можеш, а ковтнути арабської спускачки зась, моя лярво? Подивіться на них, які вони щасливі. Прямо хоч на фото. Ви мені заплатите. Стовбичив собі спокійнісінько у барі "Забуття", нажлуктувався анісовою, вів собі расистські балачки з іншим непотребом, і тут дзвонить цей мобільник, слід підібрати клієнтів, і ось тепер вони тикають своїм безхмарним щастям у мою посередню мармизу, і ще чекають на подяку?

Метис запустив свої наманікюрені пальці у волосся білявки. Viva Forever. Можна подумати, їх попустить, коли в їхні янгольські обличчя влетять уламки захисного скла. Колись же має прийти наш час. До цього дня у мене його не було. Сьогодні — останній день мого життя. Мене звільнили звідусюди,— [68] але тепер усе під моїм контролем. Уперше в житті я хочу чогось досягти: якщо життя не вдалося, то слід насолодитися смертю.

— Mister Paul, you're driving too fast (1)!

(1) Пане Пол, ви їдете надто швидко! (англ.)

Нарешті. Принцеса затремтіла. Але я не збираюся втрачати свій шанс. Тунель Альма наближається, ми влітаємо у нього на швидкості 200 км за годину. Алє-оп! Поворот керма, втрачати нема чого, — і ми врізаємося в стіну. Пішли ви всі під три чорти! Про мене дізнається весь світ.

Смерть, розкішна, як готель Ritz.

Хто знає, може, я буду знаменитий і у 2000 році.

Найвидатніший Французький Письменник Сучасності

Париж — велике село, тому я завжди знав, що одного дня зустріну Його. Однак, як і всі довгоочікувані події, моя зустріч з Найвидат-нішим Французьким Письменником Сучасності відбулася геть не так, як я її собі уявляв. Слід сказати, що я ніяк не очікував на зустріч з ним у канаві на вулиці Принцес. Пізніше я зрозумів, що насправді в тому не було нічого дивного, але в ті часи я був дуже наївним та прищавим.

Найвидатніший Французький Письменник Сучасності валявся в струмочку, і, вочевидь, виною тому було вино Руссо. Коли б була потреба визначити винного, то віскі Johnny Walker — кращий кандидат. Сп'яніння [70] Найвидатнішого Французького Письменника Сучасності не було патріотичним. Він щось бурмотів собі у бороду. Я наблизив своє вухо до його рота, і мені здалося, що він хотів пити. Я допоміг йому підвестися. Дякувати Богові, на вулиці Принцес налічувалося безліч питних закладів, які були відкриті і цієї пізньої години.

Всупереч своєму легкому стилю, який є унікальним явищем нашої літератури, Найвидатніший Французький Письменник Сучасності важив кілька тонн. Ми зайшли до Тоні, і він повалився на першу лаву.

На жаль, вона не була вільною, і Тоні довелося втрутитися, аби запобігти справедливій бійці. Я скористався нагодою та замовив йому склянку води та аспірин.

У той час я дуже погано знав письменників. Але, врешті-решт, усі ми вчимося на [71] власних помилках. Тому довелося витиратися після склянки води, яку мені вихлюпнули в обличчя. Я міг би здогадатися, що в кварталі Сен-Жермен-де-Пре посеред ночі не слід удавати з себе лікаря. Поза всякими сумнівами, я переступив межі ввічливості. Я зрозумів, що слово "пити" з вуст Найви-датнішого Французького Письменника Сучасності має конкретний зміст. Аби виправдатися, я вирішив супроводжувати його в подальших пригодах.

І то була прогулянка, яких у мене в житті не було.

Найвидатніший Французький Письменник Сучасності підзаправився анісовою без води у Тоні і втягнув мене у шалену гонку.

Ми систематично відвідували кожен бар на вулицях Гізар і Канет. "Уперед! На абордаж!" — вигукував він, незмінно нагадуючи [72] мені одного з персонажів своїх знаменитих романів. Невдовзі від ночі тільки і залишилось враження невиразних вогнів та віддаленого сміху, які кружляли все швидше й швидше, наче люстри віденських палаців, коли вальсуєш під музику Штрауса і бульки шампанського бризкають тобі в обличчя — сльози про втрачений час, — і ти співаєш і танцюєш ще більше, аби забути про своє кохання і про життя, яке знов наздоганяє тебе.

Зрештою, я втратив здібність чітко бачити.

Ось тоді і відбувся дивний епізод. Найвидатніший Французький Письменник Сучасності кинувся до групи молодих регбістів, які підпирали стійку в барі "Рубенс" на вулиці Мазаріні. Він почав хапати їх за комірці та лаяти. Дуже швидко спортивні [73] здоровані припинили сміятися і почали відштовхувати нашого чолов'ягу. Він упирався і продовжував називати їх підорами, лохами, бичарами, бздунами — від стусанів вони перейшли до ударів кулаками в обличчя, ногами в живіт та пах, головою у ніс.

Я відсиджувався у кутку бара, і мені було добре видно, як регбісти вчотирьох висаджують лобове скло якогось авто за допомогою черепа Найвидатнішого Французького Письменника Сучасності.

Тільки-но бійка скінчилася, я полетів на допомогу. Вони його не пожаліли. Кров текла з обох брів та з носа. Усе його волохате тіло було замочене у крові, і йому бракувало двох зубів. Я запитав у нього, навіщо він причепився до цієї банди кровожерливих покидьків. Замість відповіді він почав блювати на мої штани. Сил у мене більше не [74] залишилося. Тим часом Найвидатніший Французький Письменник Сучасності заснув на моїх колінах.

Я взяв його обома руками і, зібравши всю свою хоробрість, звалив на плечі. Дякувати небесам, аптека у торговому центрі Сен-Жермен ще працювала. Побачивши нас (мене — височезного, худорлявого, синього від пиятики, мої штани, залиті кров'ю та блювотою, та Найвидатнішого Французького Письменника Сучасності на моїх тендітних плечах), дівчина, яка чергувала в аптеці, злостиво осміхнулася/Незважаючи на повну виснаженість, мені вдалося пояснити їй, що цю видатну людину щойно жорстоко побили і йому терміново потрібна невідкладна допомога. Ми поклали його на підлогу, і вона почала протирати його розпухле • обличчя спиртом. [75] Коли Найвидатніший

Французький Письменник Сучасності дико закричав, це можна було йому пробачити. Але потім він розхристав на молодій аптекарці блузу і вкусив її за груди. Погодьтесь, дивний спосіб віддячити людині, яка хотіла лише продезінфікувати ваше обличчя.

Я хотів було втрутитися та врятувати молоду дівчину, коли побачив на її вустах посмішку, яка переконувала: їй це подобалося! Дияволиця осідлала Найвидатнішого Французького Письменника Сучасності і почала тертися своєю мушлею по його скривавленому носі (замість того, аби протерти його стерильним тампоном). Я більше нічого не розумів. Я вийшов ковтнути свіжого повітря саме в той момент, коли її блуза пролетіла над касою, аби приземлитися над полицями із зубними щітками. [76]

Коли я повернувся, вони вже курили одну цигарку і вона допомагала йому зав'язувати краватку. Найвидатніший Французький Письменник Сучасності виглядав цілком здоровим. І тільки-но я увійшов, він раптово підвівся і кинувся на мене із криками: "Тримай злодія! Тримай злодія! Він поцупив мій портфель!". Я припустився на всій швидкості, але він встиг схопити мене і почав сміятися, пояснюючи, що він вигадав цю витівку, аби позбутися аптекарки, і що слід продовжити нашу подорож, бо починається ніч.

Щодо мене, то моє серце до цього не лежало, але не кожен день випадає нагода провести ніч із подібним персонажем. Зрештою, я погодився супроводжувати його, пообіцявши собі, що не питиму більше ані краплі алкоголю. [77]

Цього разу наша прогулянка була величною, грандіозною та бурлескною. Найвидат-ніший Французький Письменник Сучасності не припиняв вибухати захоплюючим реготом, і всюди нас вітали, аплодували та цілували. Навіть (і особливо він)

Президент Республіки не міг розраховувати на подібний прийом. І ми пустилися в загул по всіх зустрічних барах. Звісно, я відмовився від своєї абсурдної обіцянки і склав компанію цій Видатній Людині в її пиятиках. Але, незважаючи на всю прихильність до нас, ми лишилися звичайними людьми і не втрималися від волання пісень, від чого у мене зовсім пересохла горлянка.

Ніщо більше не могло нас зупинити. Ми вилазили на столи і виступали перед натовпом, під овації дарували свої сорочки незнайомцям, обливали дівчат шампанським. [78]

Міняючись, ми по черзі піднімалися одне одному на плечі, шукаючи вдалечині найближчу бухту, наче той черговий на щоглі сп'янілого піратського судна, який вдивляється у горизонт у пошуках жертви. Так воно і було. Ми із Найвидатнішим Французьким Письменником Сучасності складали П'яний корабель.

Після нескінченної гонитви наш П'яний корабель викинуло поблизу Кастеля, щось на кшталт приватної бухти, господар якої скористався нагодою і проявив поблажливість до потерпілих матросів. Склянки не порожніли, незважаючи на нашу завзятість. Мені здається, що в той самий момент я і вирішив увійти в Літературу. Тоді я був молодий і швидко хмелів.

Раптом Найвидатніший Французький Письменник Сучасності засумував. Щойно [79] до бару увійшла його дружина разом із модним молодим автором. Він належав до групи "нових буркунів" — літературно-банкетного товариства, яке зосередилося навколо кількох видавнцтв (Le Recif та La Table d'Hote) та нового журналу Champs-Ely sees). Молодий автор упізнав Найвидатнішого Французького Письменника Сучасності, зблід і простягнув руку. У повітря. Особисто я зніяковів, бо

відчув, що наближається нова неприємність. І цього разу передчуття мене не підвели.

"Швидка допомога" відвезла те, що залишилося від молодого автора. Найвидатні-ший Французький Письменник Сучасності танцював із дружиною повільний танок, голубки продовжували дерти одне одному волосся. Я допивав залишки вина у склянках. І намагався привести до ладу свої думки. Усе [80] відбулося так швидко. Невже треба переживати подібні пригоди щовечора, аби бути письменником? Чи можна цього уникнути? Невже акт творення є невід'ємною частиною акту руйнування? І таке інше.

Я заснув.

Через кілька місяців по тому Найвидат-ніший Французький Письменник Сучасності помер, відтоді вже минуло десять років. І донині я запитую себе: як йому вдавалося поєднувати ці дві діяльності — життя та письменництво?

Найбридкіша історійка цієї збірки

Попередження: деякі пасажі цього тексту можуть ранити почуття деяких особливо романтичних читачів.

Я відчуваю, що розридаюся, згадуючи цю історію. Але я мушу її розповісти: можливо, є люди, яким знадобиться мій досвід. У мене хоча б з'явиться ілюзія, що я недарма зруйнував найпрекраснішу історію кохання свого життя.

Усе почалося із жарту. Пам'ятаю все так, наче це відбувалося вчора. Я запитав її, на що вона готова піти, аби довести мені своє кохання. Вона відповіла, що ладна на все. Отже, я посміхнувся, і вона також. Навіжені. [82] Це і стало

початком кінця. До цього ми безперервно кохалися і ні про що інше навіть не думали. Інших доказів нашого кохання ми не потребували. Це було як випити склянку води — хіба що смачніше, та й спрага нас мучила постійно. Було досить одного її погляду — і мій прутень уже стояв. Вона відкривала рот; я наближав свої губи; її язик облизував мої ясна, у нього був смак полуниці; я встромляв свої пальці в її запашне волосся; вона просувала руку під мою сорочку і пестила мою шкіру; наше дихання частішало; я розстібав її чорний ажурний бюстгальтер і звільняв її перса, вони мали смак вершкової карамелі; її тіло було наче кондитерська; супермаркет; фаст-фуд, в якому мені подобалося гаяти час; прогулюватися; робити вибір між вологими трусиками та грудьми (два в одному); і коли ми заводили— [83] ся, нас завжди підхоплював стрімкий потік; злети-падіння; злети-падіння; кінчаючи, я кричав її ім'я; вона — моє.

Крапка з комою — дуже еротична штука.

Ми були просто парочкою закоханих. Усе змінилося, коли ми вирішили, що кохання вимагає доказів. Наче просто займатися цим було замало.

Спочатку були дурниці. Вона просила мене затримати дихання на хвилину. Якщо я зможу, це свідчитиме про моє кохання. Це було нескладно. Після цього вона на декілька днів залишила мене у спокої. Але прийшла моя черга.

— Якщо ти кохаєш мене, тримай палець у полум'ї свічки, доки я не дозволю тобі прибрати.

Вона кохала мене, це точно. Ми добре насміялися, коли лікували пухир на її вказівному [84] альці. Ми ще не знали, що встромили палец у пекельну шестерню.

Ми фантазували по черзі. Вимоги зростали. Аби довести своє кохання, я мав зробити таке:

— облизати унітаз;

— випити свою сечу;

— з початку до кінця прочитати роман Клер Шазал;

— продемонструвати свої яйця на діловій вечері;

— дати їй сто тисяч франків без права торкатися її;

— отримати від неї два ляпаси прямо посеред кафе "Марлі" і не виказати протесту;

— десять годин просидіти зачиненим у коморі із віниками;

— носити прищіпки-"крокодильчики" на сосках; [85]

— перевдягнутися у жінку і прислужувати на вечері для її подруг.

Зі свого боку, аби пересвідчитись у її коханні, я примусив її:

— з'їсти собаче лайно на вулиці;

— проходити три дні зі штучним хроном у дулі і не робити кака;

— передивитися до кінця останній фільм Лелуша;

— зробити пірсинг на кліторі без анестезії;

— піти зі мною на вечірку і спокійно дивитися, як я залицяюся до її подруг;

— віддатися собаці, лайно якого вона з'їла;

— протягом дня залишатися в одній білизні прив'язаною до світлофора;

— вирядитися собакою на свій день народження і зустрічати гостей гавкотом; [86]

— піти зі мною до ресторану "Режін" на повід ку.

Це точно: війну було оголошено. Але це були квіточки. Бо за спільною згодою було вирішено, що віднині до наших випробувань ми залучатимемо інших людей.

Одного вечора я привів її до моїх друзів садистів. Очі її були зав'язані, на руках — наручники. Перш ніж подзвонити у двері, я нагадав їй правила гри:

— Якщо ти попросиш зупинитися, це значитиме, що ти мене більше не кохаєш.

Але то було зайве — вона їх добре знала.

Троє моїх друзів почали з того, що ножицями розрізали на ній одяг. Один тримав її руки за спиною, а двоє різали сукню, ліфчик та панчохи. Вона тремтіла від відчуття невідомості та торкання холодного металу до шкіри. Коли вона залишилася голою, вони [87] почали її ласкати: груди, живіт, попку, мушлю, стегна, потім утрьох проникли в неї пальцями, потім по-справжньому. Спочатку по черзі, а потім разом (один у рот, другий в щілину, третій в анус — це в них було добре

організовано). Вони усі разом спустили і перейшли до серйозних справ. їй прив'язали руки над головою до кільця, вбудованого у мур. їй зняли пов'язку, аби вона могла побачити батіг, хлист та пугу, потім її ноги прив'язали до стіни мотузками і знов зав'язали очі. Ми пороли її вчотирьох хвилин двадцять. Наприкінці цієї вправи було важко визначити, хто більше втомився, жертва, виснажена криками та стогонами, чи кати, вимучені маханням хлистами. Але вона трималася, а значить кохала мене.

Аби відсвяткувати це, ми залишили на її правій сідниці слід розпеченим залізом. [88]

І тепер настала моя черга. Через те, що я кохав її, був змушений погодитися на все. Зуб за зуб.

Вона взяла мене із собою на вечерю зі своїм "колишнім" — тобто з типом, якого я ненавидів. Після обіду вона промовила до НЬОГО:

— Моє кохання, я тебе не забула. Кивнула у мій бік і продовжила:

— Цей покидьок ніколи не зможе замінити тебе. Утім, він такий слизняк, що дивитиметься на те, як ми займаємося коханням, і навіть нічого не скаже.

Я залишався сидіти на своєму місці, коли вона сіла зверху на мого попередника та найгіршого ворога. Вона поцілувала його взасос, пестячи його член. Він дивився на мене, приголомшений. Але я не реагував, і він перестав звертати на мене увагу. І тоді [89] вона сіла на його хрін. Ніколи в своєму житті я так не страждав. Я волів померти просто на місці. Але я весь час повторював собі, що це страждання — доказ мого

кохання. Коли вони разом досягли оргазму, вона повернулася до мене, уся така спітніла, і попросила мене піти, бо їй хотілося повторити це наодинці. І я розревівся від люті та відчаю. Я благав її:

— Змилуйся, краще попроси мене відрізати палець, але тільки не це!

Вона зловила мене на слові Мій суперник відрізав мені фалангу мого лівого мізинця. Це було жахливо, але залишити їх наодинці було ще гірше. І зрештою: поступитися можливістю чухати вухо — менша жертва, ніж отримати роги від покидька.

Відтоді наше кохання почало вимагати все більших доказів. [90]

Я примусив її віддатися моєму ВІЛ-ін-фікованому другу без презерватива (під час однієї груповухи).

Вона попросила мене відсмоктати у її батька.

Я примусив її працювати повією на авеню Фош: її забрали менти, а потім група жандармів з кількома жебраками зґвалтували її, і я навіть пальцем не поворухнув, бо вона ж сама його мені відрізала. Вона встромила мені розп'яття в дулу під час поховання моєї сестри, з трупом якої я перепих-нувся.

Я відтрахав усіх її кращих подруг на її очах.

Вона примусила мене бути свідком на її весіллі із сином багатого біржового маклера.

Я зачинив її голою у печері, повній пацюків та павуків-птахоїдів. [91]

Ніколи не забуду найгірше: вона до того дійшла в своїх збоченнях, що примусила мене повечеряти сам на сам із Романою Бо-ренже.

За рік ми спробували все. ВСЕ. І ми майже вичерпали всі ідеї.

І потім, одного дня, коли настала моя черга її випробовувати, я нарешті вигадав єдиний СПРАВЖНІЙ доказ. Такий, що доводив її кохання до мене назавжди.

Ні, я не вбив її. Це було б надто легко. Я хотів, аби вона страждала все життя, аби доводити мені своє абсолютне кохання щосекунди, до самої смерті. Ось чому я її покинув.

Ось чому вона більше ніколи мене не бачила.

З кожним днем ми страждаємо все більше. Упродовж багатьох років ми плачемо. [92]

Але вона знає, так само як і я, що інакше не може бути.

Наш найкращий доказ кохання — ніколи більше не бачитися.

Чоловік, який задивлявся на жінок, 2

Секс перетворився на безперервне шоу, старанними глядачами якого ми всі є: щонеділі ввечері, десь близько 22.30, я вмикаю телевізор на каналі Мб: суперова мулатка на бодлерівський смак посвячує молоду шведку у радощі Johnson's Baby Oil: я уважно дивлюся, як вони труться одна з одною, зовсім голі, їхнє ричання дублюється французькою: мій світ сповнений таких образів: у ньому є одночасний трах із подвійним проникненням, груповухи, потоки сперми на

обличчях; у ньому є рекламні ролики гелів для душу, в яких кілька манекенниць збивають піну на своїх грудях, як у кліпі Мадонни, із зав'язаними очима, чи як у кліпі Зазі, [94] де всі блищать від поту, гладячи чиїсь тілеса: я зустрічався із Зазі, говорячи з нею, я тільки і думав про цю оргію в психіатричній лікарні, про її худе тіло, вкрите свіжою фарбою: я сказав їй, що мій улюблений фільм — це "Вікна на подвір'я" Альфреда Хічкока: він кращий за "Body Double (I)" чи "Sliver" (2), але йдеться про те саме: вуаєризм: часто я мрію про те, що в мене зламана нога, і Грейс Келлі у сукні haute couture допомагає мені спостерігати за сусідами напроти через підзорну трубу: ми проводимо довгі вечори, вдивляючись у вікно: на жаль, мої вікна виходять на подві'я, і ми бачимо лише консьєржку, яка прибирає смітники: жодної сексуальної сусідочки, яка б прогулювалася у самісіньких трусиках перед відчиненим вікном: і це прикро, повірте мені: інколи я припиняю [95] підглядати: я починаю підслуховувати: я віддаю належне стогонам Джейн Беркін у пісні Je faime тої поп plus-, пара, яка живе наді мною, теж непогано стогне: я слухаю, як усе частіше починає скрипіти їхнє ліжко: я заплющую очі і знов стаю вуаєристом: те саме і під час різних свят: там я можу насолодитися уволю: я сиджу у кутку і спостерігаю за тим, як мої буржуазні подруги вдають із себе повій, а мої подруги повії — буржуазних дівчат: я відразу відчуваю себе Великим Гетсбі, чи Енді Уорхолом, потягуючи потроху напій зі своєї скляночки, доки мої друзі рихтують себе ударами батогів "Ермес": повертаючись до себе на світанку, я скрізь натикаюся на газетні кіоски, переповнені журналами із спокусливими заголовками: "Демонія", "Пуссі Мег", "Шандора бокс", "Файненшл Тайме": перш ніж сісти у таксі, я читаю табличку на секс-шопі: "Сто фільмів за 10 франків, безперервне [96] піп-шоу, шкіра, іграшки, білизна": я стримуюсь, не йду туди, бо я надто відомий: це моє життя: я хотів сказати, наше життя: я не страждаю на розумовий імунодефіцит: ми всі страждаємо на розумову за-шореність: наш засіб захисту — все бачити і нічого не робити: мій член — це мої очі: якби ви знали, скільки

моделей я перетра-хав своїми очима: я візуальний злочинець: я спостерігаю за людськими істотами, які живуть, страждають, умирають: по теліку чи насправді: я боюся розмовляти із незнайомками: через боязкість, але і через нудьгу: весь цей цирк із залицяннями є таким передбачуваним: запропонувати випити, потім випити, наговорити компліментів, станцювати джерк, покласти руку на стегно, поцілуватися взасос, подвезти її на скутері, хильнути по останній уже у квартирі, вздрючити гвинт, увійти у вагіну, туди-сюди, наповнити спермою презерватив, стриматися, аби не втекти одразу: спостерігання менше стомлює: скоптофілія — це творча лінь (скоптофілія: синонім "вуаєризму", зграя невігласів): я підглядаю за всім на світі: Рембо помилявся: поет не повинен ставати провидцем: треба спостерігати за хмарами, місяцем та зірками, за сонцем, як воно сходить та сідає, і знов сходить, спостерігати за аеропортами, за мандрівниками: я підглядаю за дівчатами на вулицях, за офіціантками, за стандартистками, за продавцями хот-догів: я підглядаю за Крісті Таргінгтон і за рікою Сена під мостом Мистецтв: я підглядаю за не-провидцями: підглядаю за тими, хто підглядає: нарешті повертаюся додому: там на мене чекає дружина, на яку я навіть не дивлюся; це помста: з нею я сліпий. [98]

(1) "Підставне тіло" (англ.).

(2) "Тріска" (англ.).

Екстезі зі стриптизом

У всьому всесвіті — темна ніч. Всесвіт — це безмежна темна пустка, яка не має собі подібних. Десь у цьому безмежному просторі знаходиться нікчемна маленька планета, що зветься Землею. На цій смішній планеті, посеред суцільної води, знаходяться декілька континентів, які постійно змагаються невідомо за що. Один з них зветься Азія. На південному сході

Азії знаходиться величезний бордель, який зветься Таїланд. На півдні цієї країни знаходиться острів Пху-кет, який збирає усіляких гультяїв. На цьому острові є невеличке містечко, особливо бурхливе вночі — Патонг. У Патонгу шалена кількість барів із повіями, але один з них особливо відомий якістю розваг: "Екстезі зі [99] стриптизом". (Якщо ви покажете цю картку, вам гарантований найтепліший прийом та 20% знижка на перший келих спиртного.)

І хто цей чолов'яга, що притулився до стійки бару в цьому розбещеному місці і потягує пиво "Сингха" по 60 батів (10 франків) за келих?

Поява Фредеріка Бегбеде опівночі.

Фредерік приїхав сюди, аби провести різдвяні канікули разом із Дельфін, своєю коха-

ною. Але цього вечора вони домовилися провести "вільну ніч". Кожен може робитиі що йому заманеться, до самого ранку. Фредерік і Дельфін являють собою сучасне подружжя: обоє розлучені, знову одружуватися не хочуть, інколи грають у самотність, аби протягнути разом більше ніж три роки. Ц" пояснення того, чому Фредерік самотній цього вечора. Він роздивляється красунь j стрінгах та бюстгальтерах, котрі вигинаютьт ся на круглому подіумі, лижуть вертикальні металеві жердини, подібні до тих, що трапі ляються у паризькому метро.

Час від часу вони кидають погляди ні: гігантський екран, де транслюється тайський бокс, спонсором показу якого є Samsung Фредерік насолоджується цим видовищем! у якому поєднуються секс та насильство У Таїланді дівчата займаються проституцієїсо хлопці — бійками, це зазвичай.

"Саме вірність розбиває подружжя", — шепоче він, роздивляючись маленьку брюнетку в корсеті та лакованих туфлях на величезних підборах. На її пупку — пірсинг із фальшивим діамантом, на тендітному плечі — татуювання із драконом. Вона схиляється до нього, посміхається і облизує губи. Він запитує бармена: скільки коштує 25 номер? Але бармен не розуміє англійської і подає йому черговий келих холодного пива "Сінгха". Ді-джей із висвітленим волоссям крутить євроденс.

"Як на мене, то краще мучитися від провини, ніж від неповноцінності", — бурмоче Фредерік, бо він вихований у католицькій традиції. Він запитує себе, де зараз може бути Дельфін. Можливо, якась тайка робить їй масаж. А може, вона вже в ліжку і дивиться пор-нуху. Або накурилася якоїсь бридоти і спить. [102]

Стриптизерка схиляється до нього все нижче. Фредерік дихає поміж її грудей. Він усе ще сподівається віднайти у цих штучних місцях хоч одну справжню людину. Дівчина пахне Kenzo Jungle. Фредерік посміхається: це він запускав рекламу цих парфумів. Тридцятисекундний ролик, у якому білява японка зустрічає стадо металевих слонів у віртуальній савані (режисер Жан-Батіст Мондіно; арт-директор Тьєрі Іуно). Якби ця дівчина знала, що хоче продати себе тому, хто продав їй ці парфуми. Світ крихітний, і навколо пітьма. "Спробуй його приручити" — пропонує слоган. Він і не здогадувався, наскільки це точно. Расова суміш подобається йому не менше, ніж суміш алкогольних напоїв. Але шоу-герл під номером 25, облизуючи пальці у ритмі техно, відходить до двох товстих німців у футболках Adidas — вони ж бо їй голосно аплодують. [103]

"Кохання та бажання — це різні речі", — розмірковує Фредерік.

Раптом хтось ляпає його по плечу. До нього посміхається величезний азіат, якому бракує двох передніх зубів.

— want girl (1)?

Фредерік плескає щербатого борця сумо по долоні.

— Beautiful. Why not? But I'm looking for something special (2).

Той киває головою і робить знак прямувати за ним. Вони виходять зі стрип-бару. Вони лавірують по вулиці, вологій від тридцятиградусної спеки, до найтемніших дверей з блимаючим надписом: "Massage Parlour"(3). Здоровань заходить першим, Фредерік іде за ним. Після коридору, освітленного яскравим рожевим неоном, вони потрапляють до кімнати із приглушеним світлом. Тоді Фредерік пояснює борцю-сутенеру, що він не хоче звичайного перепиху. Аби його задовольнити, потрібне щось надзвичайне.

(1) Дівчину хочеш? (англ.)

(2) Чудово. Чому ж ні? Але мені потрібно щось особливе. (англ.)

(3) Масажний салон (англ.). [104]

— I want something special, you understand?(l) Той складає руки наче у молитві, киває головою, просить Фредеріка зачекати і зникає.

— Five minutes, I come back.(2) Фредерік не міг не згадати улюблене прислів'я художника Френсіса Бекона: "Ми народжуємося, ми вмираємо, і якщо поміж цим відбувається щось цікаве, це добре".

Проходячи по Бангл-роуд, він зустрів понад дві тисячі проституток — йому не вдалося лишитися байдужим. Із динаміків марки "Боз" лунає остання пісня Джорджа Майкла: "I think I'm done with the sofa / Let's go outside".

(1) Я хочу чогось особливого, ти розумієш? (англ.)

(2) П'ять хвилин, я повернуся, (англ.) [105]

Через обіцяні триста секунд товстий господар повертається у супроводі суперового "Katoey" (ганський травесті). Транссексуал з двома чудовими грудьми, що суперничають із чудовим стоячим членом. Фредерік хитає головою.

— I'm sorry.

Він розуміє, що ця невідповідність може бути пікантною, але не це він мав на увазі цього вечора.

— "Vbu wait five minutes.(1) Церемоніймейстер, певно, сприйняв цю відмову як виклик, бо він іде із задоволеною посміщкою, уводячи розчарованого транса за руку. Нарешті вибагливий клієнт! Фредерік із нетерпінням чекає на наступний сюрприз. Він навіть не усвідомлює, що ЧЕКАТИ НА СЮРПРИЗ не можна — це абсурдне твердження.

(1) Почекай п'ять хвилин, (англ.) [106]

"Якби Дельфін мене побачила!" Фредерік подумки уявляє, як вона посміється від душі, коли він розповідатиме їй про цей епізод із транссексуалом.

Через триста секунд двері будуару знов відчиняються. Цього разу пихатий метрдотель тримає за плече маленьку

дівчинку, яка сором'язливо опускає очі долу. Вона вдягнена у шкільну форму, із ранцем за плечима, чорне мов вороняче крило волосся заплетене у дві гарненькі косички, які обрамляють її чудове личко.

— My name is Sum.(l)

Жирний кабан насолоджується тріумфом:

— Half virgin Half virgin Twelve years old!(2) Він пояснює, що "напівнезаймана" означає, що дівчина кохалася лише один раз. Але Фредерік знову відхиляє пропозицію, йому ж бо подобаються дівчата із грудьми та волосатими передками (тобто жінки).

(1) Мене звуть Сум. (англ.)

(2) Напівнезаймана. Дванадцять років, (англ.) [107]

— Sorry. Forget it. Bye Bye.(1)

Фредерік удає, наче збирається виходити, але суміст перекриває дорогу. Цього разу він не посміхається, він нічого не розуміє. Що шукає цей француз, чому відмовляється від усіх цих скарбів? Але сам Фредерік також не знає відповіді. Проте він точно знає, що все запропоноване — не для нього.

— Tfou want grass? Opium? Heroin? (2)

— Ні, дякую. Я надаю перевагу екстезі, але більше його не вживаю, це надто важко, коли все закінчується.

Чолов'яга робить дівчинці знак, аби та вийшла. Та задкує і мурмоче "коп хун ха" (дякую). Схоже, вона щаслива з того, що збереже свою напівнезайманість ще на кілька годин. І тут бройлер зрадів:

(1) Ні. Забудь. Бувай, (англ.)

(2) Тобі потрібна травка? Опіум? Героїн? (англ.) [108]

— say what you want. What you want, I got. (l)

Він натискає на якусь кнопку, і розсувна куліса відкриває вид на купу напівоголених дівчат, що розляглися в темній залі по той бік прозорого дзеркала. У Фредеріка виникає неприємне відчуття, наче він виступає в ролі свідка, який мусить упізнати підозрюваного в черговій серії "Блюз поліції Нью-Йорка". Йому наливають якийсь коктейль на кшталт "ром-гран-марньє-амарето-із-ана-насно-гранатово-апельсиновим-соком", і він роздивляється шеренги дівчат, котрі не бачать його і наводять красу перед дзеркалом. Між ними та Фредеріком проліг мур, гірший за берлінський: мур із грошей.

(1) Ти кажи, чого хочеш. Що ти хочеш, у мене є. (англ.) [109]

Одна з дівчат застромила собі фломастер у вагіну. Навприсядки вона щось пише своєю передницею на паперовому листі. Після кількох хвилин цих складних вправ вона підводиться і з гордістю показує папірець, на якому написано: Welcome. Фредерік із радістю констатує, що у писемності є майбутнє. Подібний перформанс викликав би фурор на Паризькому книжковому ярмарку.

Він продовжує оглядати ці створіння. Вони розвалилися на подушках із дуже сумним виглядом. Фарбована білявка поїть

пивом малюка гібона, який сидить на її плечі. Чи не застудяться вони від кондиціонера? Фредерік не наважується поставити це питання товстому, бо ризикує опинитися на вулиці.

Раптом його увагу привернула одна з дівчат, що вирізнялася надзвичайно гнучким, струнким, чуттєвим тілом. її обличчя було приховане під маскою з латексу. Він вказує на неї пальцем. Суміст неймовірно радий:

— The slave! Ha ha! Good! You stay here! (l)

— Five minutes, yes, I know, (2) — додає Фредерік.

Нарешті він дізнається, що відчували наші пращури рабовласники. Ця чудова гнучка істота із маскою на обличчі виконуватиме всі його примхи. Нарешті щербатий товстун повертається (після звичних трьохста секунд), але цього разу він сам. Він запрошує Фреде-ріка йти за ним і заводить його до чудово обладнаної камери для катувань: гімнастичний кінь, андріївський хрест, блоки, наручники та ланцюги, батоги та хлисти, штучні фалоси усіх розмірів розвішані по стінах. Справжня катувальня для справжнього ката.

(1) Рабиня. Ха-ха! Стій тут. (англ.)

(2) Так, я знаю, п'ять хвилин, (англ.) [111]

Рабиня прикута до стіни за руки, щиколотки та талію. На обличчі — та сама маска. Товстун отримує гроші, складає долоні, вклоняється сто разів і йде.

"Через мою слабкість західні чоловіки ще довго матимуть тут репутацію мерзенних деспотів", — подумки вимовив Фредерік.

Після цього він вирішує вижати із цієї милої дівчини все, що тільки спаде йому на думку, аби отримати максимум задоволення (людина використовує чуже тіло, аби отримати якнайбільше насолоди, так само як і злочинець, що вкрав кредитну картку, намагається витягти з неї найбільше грошей).

Далі йде еліпсис. Еліпсис — це така стилістична фігура, яка дозволяє деяким лінивим авторам оминати подробиці Цей елегантний стрибок у часі часто залишає читача невдоволеним. Тому заздалегідь просимо вибачення. [112]

Після того, як Фредерік кілька разів задав рабині "зміну насолоди та болю" (як казав Оноре Бостель), у нього прокинулася нестерпна цікавість. Він будь-що хотів побачити обличчя красуні, яку він щойно пестував, шпилив, мучив та кусав усюди. Він розстебнув кілька застібок, і коли йому нарешті вдалося зняти маску, він побачив сяюче обличчя Дельфін, яка запитувала:

— Скажи, Фреде, ти хоч знаєш, що щойно заплідниВ мене?

Бо, як і всі байки, ця теж має свою мораль у кінці.

Перша історійка з "Easy Reading"(1)

Джонатан повільно спускався численними сходами, що вели з вілли в стилі рококо до пляжу, докладаючи при цьому надлюдських зусиль, аби не виплеснути оливку із Martini Rosso на свій білий лляний костюм. Місяць відбивався на його зелених зі шляхетним відтінком мокасинах, дизайн яких розробив сам Берлуті спеціально для Енді Уорхола. Позаду, в патіо, Джесіка мурмотіла (фальшивила) The Look of Love, Соня перетравлювала півтора літра рожевого "тейтін-гера" 1875 року під навісом веранди, а молодичка Ульріка знову різала тонкі

вени на своїх тендітних зап'ястках. Джонатан повільно йшов до моря, з ніжністю згадуючи про вечірку, яка добігала кінця: танець сірта-ки перетворився на бої парасольками, а BMW Z3 Mario закінчив свій пробіг у басейні. У свої тридцять вони ще знаються на розвагах. Вони не підкорялися часу, бо ж залишалися ще батьківські гроші та "в твоїх очах маячило кохання". Скоро буде світати, але Джонатан уже поспав (мабуть, він відключився тоді, коли натрапив на транксен, аспежик 1000 та оксиболдин). Удалині мерехтіли обриси Антибського мису. У голові крутився підзабутий мотив боса-нови: How Insensitive Жобіма, котру співав Френк Сі-натра, "Світ, що руйнується" Жюльєна Бає-1-ра, Nothing to loose Манчіні у виконанні Клодін Лонже. У повітрі Рив'єри маревіло щось, схоже на зітхання, що прилетіло невідомо звідки. Джонатан зустрів цього вечора якусь людину, й інші дівчата зрозуміли [115] по його очах, що ця зустріч відрізняється від інших. Раптом він кинув свій келих у море і пішов назад. Він мусить поставити Запитання цій чарівній персоні, з якою він щойно цілувався. Настав той момент.

(1) Легке чтиво (англ). [114]

От так бавишся, бавишся, але настає день, коли забавки мають припинитися, бо ти натрапляєш на більш глибоке почуття. І коли настає цей день, лишається тільки подякувати Господові і не втратити шанс: і ось, перескакуючи через чотири сходинки, Джонатан біжить угору, навіть не поглянувши на садові статуї. Він навіть не чув скиглень своїх "колишніх" (Джесіки, Соні та Ульріки — чисто за алфавітом), коли проходив через хол до своєї Lotus seven. Почувся шурхіт шин по гравію у саду. По радіо лунало: "This Guy's in love with you"! — що було дуже доречно.

(1) Цей хлопець тебе кохає (англ.). [116]

Він думав лише про одне: знайти свою Зустріч, привести її до готелю і поставити їй це кляте питання, що змінить їхнє життя. Він не повинен був її відпускати.

Деякі люди не мають права піти з вашого життя після того, як ви із трепетанням у серці їх спокушали, після того, як ви танцювали під Moon River у виконанні Одрі Хеп-берн, після того, як вас приголомшив місяць у басейні серед сяйва свічок. Молоде створіння, яке щойно цілувалося з вами взасос, не могло покинути вечірку, коли воно навіть не попрощалося з вами. Яке щастя, що Джонатан знає адресу готелю, де живе його курортниця? (Утім, хто не знає адресу готелю du Cap? А? Хто?) Додаючи швидкості на поворотах, Джонатан мріяв про гарну автокатастрофу, потім приходив до тями, бо не хотів померти, так і не почувши першої відповіді на Питання. Тепер його супроводжу— [117] вала Діонн Ворвік: "Walk on byyyyyy", потихеньку наспівувала вона, наче заспокоюючи його хвилювання. Запах сосен, теплий вітерець та чисті почуття розвіяли його похмілля. За мить він знатиме. Усе буде зрозуміло. Він відчинить двері до її кімнати, геть червоний від сором'язливості, і запитає, тоді як мила Істотка дивитиметься на нього крізь напівзакриті очі і посміхатиметься тією посмішкою, від якої ще лишився слід на його губах, — червоної наче вишня посмішки без ніякої там помади. І вона відповість, і він знатиме, і вони будуть щасливими. Не має значення, чи кохатимуться вони одразу після того, бо попереду буде ціле життя!

Він припаркувався біля готелю Cap, поміж старим Bentley та новеньким чорним Mercedes SLK. Він вийшов з машини, похапцем розв'язуючи краватку. Ранок був ліловий. [118]

По дорозі Джонатан розбудив двох цикад, що переховувалися на пальмовому листі. Він підійшов до стійки адміністратора, розбудив (знов-таки) консьєржа, дізнався у

нього номер кімнати і, помираючи від нетерпіння, піднісся, прямо не торкаючись сходів, і постукав у двері своєї Зустрічі. Затамований голос відповів:

— Хто це?

— Моє кохання, це Джонатан, вибач, що розбудив тебе, але ти не попрощалася зі мною, мені треба поставити запитання, це все, лише одне питання, це дуже важливо для мене, і потім я піду, я залишу тебе спати, моє серце, я ніколи не був у подібному стані, дозволь мені увійти лише на мить, я тебе благаю. .

Мертва тиша. Стукіт серця, притишений товстими килимами. М'який шелест кроків, [119] Двері щастя відчиняються. З'являється миле прим'яте обличчя. Зніяковіння, острах, які наче завжди супроводжують душевне тремтіння? І нарешті Джонатан ставить Питання, що мучило його від самої прогулянки на ПЛЯЖІ:

— Еее, скажи мені, ти дівчина чи хлопець?

Самотність разом

Можливо, люди і не приречені на самотність, але так воно є — навіть одружена, людина все одно лишається самотньою та покинутою на планеті, що несеться у міжзірковому просторі зі швидкістю 29,79 км за секунду. Народжується чоловік: він бігає, поспішає жити, читає книжки, ходить до кінотеатрів, страждає, снідає, вмирає. Іноді йому починає здаватися, що він не створений для того, аби залишатися парубком довічно. Він ризикує закохатися, що значить почати брехати якійсь жінці, так само як і самому собі. Погляньмо на цього чоловіка зі співчуттям: він намагається спокусити її, наче депутат у розпал

передвиборної [121] боротьби (чи здогадується він, що його обіцянки залишаться невиконаними)? Він може переконувати себе, що він щасливий. Він одружиться, розплодиться, робитиме численні кольорові фотокартки, намагаючись обезсмертити примарність. Яка зворушлива у нього посмішка, коли він роздивляється знімки. Однією рукою він притискає до себе рожеве немовля, яке ще не знає, що так само скінчить у самотності, іншою рукою він притискає свою дружину (аби та не пішла чи для самовпевненості?). Того дня, коли він уперше почуватиметься ошуканим, він підведе очі до неба і подивиться на сонце, яке знаходиться на відстані 152 км від Землі. Він повзає по підлозі, виригаючи свій обід, — о, він такий жалюгідний, перепрошуємо за цей непорядний епізод. Потім, коли він нарешті визнає, що всі [122] люди приречені на холостяцьке існування, то почне гуляти мов скажений. Деяким потрібно більше часу, ніж іншим, аби прийняти це, але така доля холостяків від природи: кочувати від бару до бару, від міста до міста, від жінки до жінки, дивитися відео, жерти "боліноси", танцювати перед дзеркалом, видавати себе за когось іншого, вигадувати усілякі забавки на кшталт йогуртів, чи парфумів, чи автомобілів, чи романів, і все заради того, аби дивувати жінок (але марно, бо їх може здивувати лише те, що не вигадане).

Від холостяків смердить, бо в них немає жінок, які б змушували їх митися. Часто холостяка можна впізнати по перегару. Вони погано виголені, на смердючих сорочках не вистачає ґудзиків. Холостяки викликають скоріше відчуття жалості, ніж бажання, і лише [123] одружені чоловіки їм заздрять, бо вважають, що холостяки мають свободу, яка насправді є відчаєм.

Боже мій, це ж до якого відчаю треба дійти, аби сидіти у неділю ввечері перед телевізором, їсти Happy Meal, навіть коли Анну Сінклер уже замінив Мішель Дрюкер.

Зрозуміло, що одружений чоловік помиляється, коли заздрить холостякові, але він нічого не може вдіяти, це сильніше за нього, він вважає, що на холостяка так і вішаються жінки, що його життя сповнене пригод з італійськими уїк-ендами, оральними насолодами, вишуканими любовними втіхами, новими позами та млосними повідомленнями на автовідповідачу. Вони не переймаються тим, що холостяк щовечора повертається додому, спіймавши облизня, звичайно, якщо це тільки не учасник якогось boys' band (та і то лише якщо це модна група, а мода на них, як відомо, швидко змінюється). Найкращий доказ того, що холостяки знаходяться у жалюгідному становищі, це те, що жінки їх не хочуть: вони віддають перевагу чоловікам своїх найкращих подруг.

Що ж до мене, то я живу не один, бо я слабак. У мене не вистачає хоробрості ані залишитися на самоті, ані вдруге одружитися.. Поміж депресивним холостяцтвом та безвихідним заміжжям є непевна зона — проголосимо її щастям. Шлюб є захистом боягузів від правди цього світу, тобто смерті, яїю говорить Селін "У подорожі на край ночі"" (той самий видавець). Але кохання — це: брехня, що має свої позитивні сторони, кажу я собі, покусуючи вухо Дельфін під місяцем,, що завис на висоті 384 400 км над нашими безневинними головами.